

spisech uvedené, načež bylo prohlášeno usnesení, že věc je zralá k rozhodnutí, a hned byl vyhlášen rozsudek. Takto provedené řízení před odvolacím soudem ve sporu pracovním, nevyhovuje předpisu § 33 zákona č. 131/1931, jest neúplné a trpí vadami tak podstatnými, že jimi bylo zamezeno úplně vysvětlení a důkladné posouzení rozepře. Odvolací soud, řídě se formálními předpisy, jichž v tomto případě nebylo lze použítí, neprojednal znovu se stranami podstatu sporné věci, ač byla v odvoláních vytýkána také neúplnost řízení a nesprávné hodnocení důkazů prvním soudem. Chtěl-li odvolací soud svému rozhodnutí za základ položit jiný skutkový stav, než byl zjištěn v rozsudku prvního soudu, nemohl se obejít bez nového projednání věci a bez vlastního provedení důkazů. Ježto však odvolací soud věc znovu neprojednal, nemohl ani učiniti řádná zjištění skutková, ale zejména nebyl oprávněn bez nového projednání věci se odchýlit od zjištění prvního soudu, že žalobce při nastoupení služby nevěděl o dalších pracích, jichž dřívejší noční hlídač nekonal. Napadený rozsudek byl vydán na úplně vadném základě, čímž jest opodstatněn dovolací důvod podle § 503 č. 2 c. ř. s. Pro tuto vadu není možné, aby dovolací soud rozhodl ve věci, nýbrž bylo podle § 35 odst. (2) zákona č. 131/1931 sb. z. a n. napadený rozsudek zrušiti a věc odvolacímu soudu vrátiti, by ji především podle § 33 téhož zákona řádně znovu projednal a o ní rozhodl.

Čís. 13312.

Byly-li dodané stroje, k nimž si dodavatel vyhradil vlastnictví, spojeny s nemovitostí objednatele způsobem uvedeným v § 294 obč. zák., aniž si dodavatel vymohl knihovní poznámku podle § 297 a) obč. zák., staly se příslušenstvím nemovitosti, třebaže si dodavatel dal na strojích připevniti štítky oznamující, že stroje jsou jeho vlastnictvím.

I spoluvlastník nemovitosti může uvést stroje ve spojení s nemovitostí jako její příslušenství.

(Rozh. ze dne 23. února 1934, Rv I 395/32.)

Žalované vedly exekuci vnucenou dražbou polovice nemovitosti, náležející Karlu M-ovi. V odhadním protokolu byly uvedeny jako příslušenství i stroje, ohledně nichž se domáhala žalobou, o niž tu jde, žalující firma M., zapsané společenstvo s r. o. nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že si vyhradila ke strojům vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny Karlem M-em, což se dosud nestalo. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

V souzeném případě závisí rozřešení sporu jen na zodpovědění otázky, zda se stroje, jichž vyloučení z exekucí se žalobkyně domáhá, staly příslušenstvím nemovitostí, na něž žalované vedou exekuce, čili

nic. Otázku tu je v rozporu se stanoviskem odvolacího soudu řešiti kladně. Výjimečným ustanovením § 297 písm. a) obč. zák., jímž, jak vyloženo zejména v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 11.200, bylo toliko jako výjimka stanoveno, že stroje, třebaž u nich jsou jinak splněny veškeré podmínky příslušenství, nelze za příslušenství pokládati, byla-li výhrada vlastnictví k nim pro jiného než vlastníka nemovitosti v pozemkové knize poznamenána, nebyly nijak změněny všeobecné předpisy §§ 294 a 297 obč. zák., stanovící, za jakých podmínek stává se věc příslušenstvím věci hlavní; neplyne proto z ustanovení § 297 písm. a) obč. zák. nikterak, že i stroje, třebaž spojené s nemovitostí, musí se státi za všech okolností, i když by tu nebylo podmínek uvedených v §§ 294, 297 obč. zák., příslušenstvím nemovitostí, nestala-li se ohledně nich poznámka o výhradě vlastnictví v pozemkové knize. Tímto hlediskem se ostatně odvolací soud též řídil a, zjistiv, že poznámka výhrady vlastnictví se nestala, dal si správně otázku, zda stroje byly spojeny s nemovitostí za okolností, z nichž jinak podle všeobecných předpisů zákonných plyne vlastnost příslušenství. Otázku tu zodpověděl záporně poukávav v tomto směru k tomu, že spoluvlastník nemovitosti, s níž stroje byly spojeny (Karel M.), tím, že věděl, že žalobkyně má právo dodané stroje si vzít zpět, když nedodrží platební podmínky, jež také skutečně dodržeti nemohl, jakož i tím, že na stroje byly připevněny štítky s nápisem »Eigentum der »M.« reg. Gen. m. b. H. in E. Mietobjekt« dal najevo, že stroje ty neurčuje k trvalému používání s věcí hlavní, pokud se týče projevil tím vůli, že je nečiní jejím příslušenstvím. Avšak neprávem, neboť, nehledíc ani k té okolnosti, že se připevnění štítku stalo dodatečně, nerozhoduje o tom, jak vysloveno již v rozhodnutí čís. 11.200 sb. n. s., zda stroje jsou, či nejsou příslušenstvím hlavní věci, vůle vlastníka nemovitosti vůbec, nýbrž záleží na tom, zda stroje jsou s nemovitostí spojeny (při čemž na způsobu jejich spojení nezáleží) a jsou s věcí hlavní podle určení vlastníka v takovém účelovém spojení, zjevně poznatelném, jaké předpokládá pojem příslušenství. Tomu tak je v souzeném případě, neboť podle zjištění nižších soudů Karel M., truhlář, koupil od žalobkyně stroje k provozu ve své truhlářské živnosti a je také v truhlářské dílně umístnil tím způsobem, že jeden stroj připevnil k podlaze a druhé s tímto strojem spojil řemenem. Z tohoto zjištění plyne, že dodané stroje byly podle zevního stavu určeny k trvalému provozu dílny při provozu truhlářské živnosti, k čemuž poukazuje zejména i ta okolnost, že kupitel byl spoluvlastníkem hlavní věci, nemovitosti, na níž dílna byla vybudována a v níž provozoval truhlářskou živnost. Staly se proto, byvše spojeny s touto nemovitostí, jejím příslušenstvím, třebaže vlastník nemovitosti nebyl jejich vlastníkem, neboť z předpisu § 294 obč. zák. nelze dovoditi, že by obě věci musily býti vlastnictvím jedné a téže osoby, aby mezi nimi byl založen poměr příslušenství. Námitce, že se příslušenstvím nemohly státi již proto, že byl kupitel jen spoluvlastníkem nemovitosti, nelze přisvědčiti, neboť spoluvlastníci mají podle § 828 obč. zák. právo společnou věcí volně nakládati a v případě shody představují jednu osobu. Že mezi kupitelem a dalším spoluvlastníkem nemovitosti neshoda v souzeném případě vznikla, nebylo ani tvrzeno a ani jinak nevyšlo najevo. Na tom, že strojů nutně k výkonu živnosti potřebí nebylo, nesejde, když

skutečně k výkonu živnosti používány byly a k trvalému určení jich použití s věcí hlavní nevadilo ani, že kupitel vzhledem k výhradě vlastnického práva žalobkyní mohl též počítati s výjimečným případem odporujícím účelu koupě, že byla oprávněna stroje si v případě nedodržení platebních podmínek vzíti zpět. Jakmile tudíž stroje byly spojeny s truhlářskou dílnou, staly se, jak již řečeno, jejím příslušenstvím a žalobkyně opomenuvši si vymoci knihovní poznámku podle § 297 a) obč. zák., pozbyla k nim vlastnického práva, jak dovozeno v rozhodnutí čís. 12.106 sb. n. s. a nemůže proto z důvodů tvrzeného vlastnického práva odpírati podle § 37 ex. ř. exekuci na ně vedené.

Čís. 13313.

Zaměstnanec v dole jest pojištěn proti následkům úrazu již ze samého zákona a zaměstnavatel není mu práv náhradou škody, nesplnil-li úrazovým zákonem mu uloženou ohlašovací povinnost.

I za platnosti zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n., jsou p o s a m é m z á k o n u všichni, kdož jsou zaměstnáni v hornictví, pojištěni i pro případ nemoci, i pro případ invalidity a stáří, aniž se činí rozdíl, zda jde o dělníka trvale zaměstnaného čili nic, leč že by dělník byl podroben jinému povinnému pojištění pensijnímu nebo že by požíval již důchodu invalidního nebo starobního podle tohoto zákona. Byl-li zaměstnanec již po samém zákonu pojištěn u báňské bratrské pokladny, nemůže se domáhati náhrady škody na zaměstnavateli, ježto ho nepřihlásil k pojištění nemocenskému a invalidnímu. Nezáleží na tom, že zaměstnavatel nebyl hornickým podnikatelem, rozhoduje jen, zda zaměstnanec byl zaměstnán v hornictví.

Podléhal-li zaměstnanec zákonu o pojištění u báňských bratrských pokladen, nemohl se zaměstnavatel prohřešiti proti ohlašovací povinnosti podle zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 23. února 1934, Rv I 1107/32.)

Žalobce utrpěl úraz při práci v uhelném dolu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se na žalovaných svých zaměstnavatelích náhrady škody, ježto ho žalovaní nepřihlásili k pojištění ani úrazovému ani nemocenskému ani invalidnímu, následkem čehož prý žalobce nedostal náhradu. Procesní soud první stolice uznal, odvolací soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Důvody: Prvý soud uznal právem, že zažalovaný nárok jest důvodem po právu proto, že žalovaní nepřihlásili žalobce k pojištění ani úrazovému ani nemocenskému ani invalidnímu. V těchto směrech přicházejí v úvahu tyto zákony: a) úrazový zákon ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. pro rok 1888 v doslovu zákona ze dne 10. dubna 1919 čís. 207 sb. z. a n., b) zákon ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n. o pojištění u báňských bratrských pokladen, c) zákon ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří. K a) Mezi stranami není sporno, že žalobce utrpěl úraz, o který jde, při práci v uhelném